

Arrest

nr. 88 901 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 28 juni 2012 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“F., L.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 18/06/2012

Overdracht CGVS: 22/06/2012

U werd op 28 juni 2012 van 9u45 tot 10u17 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw raadvrouw, mr. B loco mr. F, was tijdens het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Vushtrri. U bent gehuwd met (...). Toen uw dochter F. één jaar was werd ze ziek. U bezocht zowel verschillende privé-artsen als gewone ziekenhuizen om uw dochter te laten behandelen. Er werd onder andere autisme en mentale achterstand vastgesteld. De oorzaak van de aandoening konden de artsen u niet uitleggen. Uw dochter kreeg medicatie voorgeschreven en volgde fysiotherapie. Omdat u de gezondheidszorg in Kosovo niet vertrouwdde en omdat u onvoldoende financiële middelen had om haar verdere verzorging te bekostigen, besloot u naar België te komen.

Twee weken voor uw aankomst vertrok u met uw dochter illegaal naar België. Op 18 juni 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (d.d. 27 september 2010), uw dochters geboorteakte (d.d. 14 maart 2012) en verschillende Kosovaarse medische attesten in verband met de aandoening van uw dochter.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p. 3). U haalde uitsluitend medische redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo verklaarde u dat uw dochter sinds enkele jaren een mentale aandoening heeft (CGVS, p. 3).

U staaft deze aandoening met medische attesten uit Kosovo. U besloot naar België te komen in de hoop een betere behandeling te krijgen en omdat u de kosten voor de verzorging te zwaar vond. In Kosovo kreeg u slechts eenmalig een financiële tussenkomst van de gemeente. De nieuwe aanvraag, ingediend door uw echtgenoot, werd nog niet goedgekeurd (CGVS, p. 4). Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het feit dat u onvoldoende financiële middelen heeft om bepaalde medische ingrepen te bekostigen is echter een probleem van louter socio-economische aard welke evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw dochter tonen enkel uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw dochter aan. Deze staan niet ter discussie .

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 159 van de Grondwet en van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 159 van de Grondwet.

Verzoekster roept immers de illegaliteit van het KB van 26.05.2012 (tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst d.d. 26.05.2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst) in.

Er dient te worden gewezen op het feit dat de verwerende partij aanhaalt dat art. 57/6/1 van de Vreemdelingenwet in casu dient te worden toegepast.

Desbetreffend artikel bepaalt het volgende:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4."

In het Koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst d.d. 26.05.2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Omtrent de situatie in Kosovo wordt het volgende gesteld:

Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt: « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden. »

Verzoekster betwist echter de analyse, die het CGVS heeft gemaakt omtrent de situatie in Kosovo n.a.v. het opnemen van dit land in de lijst van veilige landen.

Kosovo beantwoordt immers niet aan de veiligheidseisen en de vereisten van een rechtsstaat om beschouwd te worden als een veilig land van herkomst.

Het CGVS stelt zelf dat het Noorden van Kosovo een onstabiel politiek klimaat heerst. Er zijn verscheidene gevallen van geweld vastgesteld in juli 2011 en sindsdien is de situatie nog niet volledig gekalmeerd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal onderstreept dat Kosovo geen lid in van de Verenigde Naties, noch van de Raad van Europa of van enig multilateraal verdrag zoals het EVRM, het BuPo-Verdrag, etc. De verwerende partij stelt evenwel - op een laconieke wijze - dat de rechten en plichten, zoals vastgesteld in de hierboven vermelde verdragen, over het algemeen worden gerespecteerd.

Deze standaardmotivering is echter ontoereikend. Het wordt immers verondersteld dat de rechten en plichten over het algemeen gerespecteerd worden, waardoor het CGVS nalaat na te gaan of desbetreffende situatie duurzaam is.

Derhalve maakt het opnemen van Kosovo in de lijst van veilige landen, overeenkomstig het KB van 26.05.2012, een manifest beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij uit en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Gezien het feit dat Kosovo aldus niet thuishoort in de lijst van veilige landen van herkomst en hierdoor het KB van 26.05.2012 onwettig is, dient artikel 159 GW te worden toegepast.

Desbetreffend artikel stelt het volgende:

"De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen."

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat er bij de Raad van State een verzoekschrift tot vernietiging van desbetreffende KB hangende bij de Raad van State. Dit beroep wordt ingesteld d.d. 16.07.2012 en wordt in bijlage toegevoegd.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.

2.

Verzoekster wenst op te merken dat zij een beroep instelt tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname door het CGVS (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet), terwijl beslissingen van het CGVS aangaande een asielmaterie normalerwijze het voorwerp uitmaken van een beroep in volle rechtsmacht.

De volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt zijn grondslag in artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster wordt in casu echter ontkend van de mogelijkheid om een beroep in volle rechtsmacht in te stellen ten gevolge waarvan Uw Raad zich uitspreekt over een subjectief recht, m.n. het recht om erkend te worden als vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

In geval van een annulatieberoep spreekt de RvV zich niet uit over het bestaan van een subjectief recht maar enkel over de legaliteit van de administratieve weigeringsbeslissing. Hierdoor kan de asielzoekster geen nieuwe elementen voorleggen krachtens art. 39/76 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat een annulatieberoep geen schorsende werking heeft, in tegenstelling tot een beroep in volle rechtsmacht op basis van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Desbetreffend artikel stelt dat behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Gezien voorgaande redenen, dient het KB van 26.05.2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst onwettig te worden verklaard en diens toepassing aldus te worden uitgesloten.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, gezien deze gebaseerd is op art. 57/6/1 van de Vreemdelingenwet."

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"2.1 Verzoekster roept de illegaliteit van het KB van 26 mei 2012 (tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst d.d. 26 mei 2012) in. Verzoekende partij betwist de analyse die het CGVS heeft gemaakt omtrent de situatie in Kosovo n.a.v. het opnemen van dit land in de lijst van veilige landen. Kosovo

beantwoordt volgens verzoekster niet aan de veiligheidseisen en de vereisten van een rechtstaat om beschouwd te worden als een veilig land van herkomst. Het CGVS stelt zelf dat in het Noorden van Kosovo een onstabiel politiek klimaat heerst. Er zijn verschillende gevallen van geweld vastgesteld in juli 2011 en sindsdien is de situatie nog niet gekalmeerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal onderstreept dat Kosovo geen lid is van de Verenigde Naties, noch van de Raad van Europa of van enig multilateraal verdrag zoals het EVRM, het BuPo-verdrag. Anderzijds stelt verwerende partij op laconieke wijze dat de rechten en plichten zoals vastgesteld in de vermelde verdragen, over het algemeen gerespecteerd worden. Deze standaardmotivering is echter ontoereikend. Het wordt immers verondersteld dat de rechten en plichten over het algemeen gerespecteerd worden, waardoor het CGVS nalaat na te gaan of de desbetreffende situatie duurzaam is.

2.1.1 Verweerder repliceert vooreerst dat de Commissaris-generaal in casu heeft geoordeeld dat de door verzoekster ingeroepen asielmotieven, namelijk de medische problematiek van haar dochter, geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ongeacht het feit of verzoeksters land van herkomst, Kosovo, al dan niet als een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden, kunnen de asielmotieven, zoals deze door verzoekster werden weergegeven, sowieso niet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder benadrukt dat het feit of Kosovo wel, dan niet een veilig land van herkomst is, op geen enkele wijze vermag hieraan afbreuk te doen. Verweerder wenst verder nog op te merken dat verzoekster in haar verzoekschrift compleet voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing en geen enkele poging onderneemt deze op concrete wijze te weerleggen.

2.1.2 Waar verzoekster verwijst naar de situatie van politieke instabiliteit in Noord-Kosovo, vraagt verweerder zich af welk belang verzoekster heeft om hiernaar te verwijzen gezien zij immers niet afkomstig is uit Noord-Kosovo (bestaande uit de gemeentes Leposavic, Zvecan, Zubin Potok en Noord-Mitrovica), dan wel uit de gemeente Vushtrri. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat een politieke instabiele situatie ipso facto geen vervolging in de zin van de vluchtelingenstatus of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming met zich meebrengt.

Het feit dat de politieke situatie in Noord-Kosovo onstabiel is belet de Commissaris-generaal er niet van om te besluiten dat rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat evenwel niet uitsluit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.

Waar verzoekster aanhaalt dat het Commissariaat-generaal onderstreept dat Kosovo geen lid is van de Verenigde Naties, noch van de Raad van Europa of van enig multilateraal verdrag zoals het EVRM of het BUPO-verdrag, merkt verweerder op dat verzoekster het advies van de Commissaris-generaal slechts op heel selectieve wijze heeft gelezen. Het advies stelt inderdaad dat Kosovo geen lid van de Verenigde Naties is noch van de Raad van Europa en geen partij is bij multilaterale verdragen maar geeft vervolgens eveneens aan dat de Kosovaarse grondwet voorziet in de bescherming van mensenrechten overeenkomstig internationale en Europese standaarden gezien volgens artikel 22 van de grondwet internationale mensenrechtenverdrag BUPO-verdrag en het Antifolterverdrag, rechtstreeks voor Kosovo gelden. Bovendien, indien Kosovo geen lid is van de Verenigde Naties of de Raad van Europa is dit omdat Kosovo door de internationale gemeenschap nog niet voldoende erkend wordt als een onafhankelijke staat en niet omdat Kosovo niet zou voldoen aan de voorwaarden om toe te treden tot deze organisaties.

Waar verzoekster aanvoert dat het CGVS veronderstelt dat de rechten en plichten over het algemeen gerespecteerd worden, waardoor het nalaat na te gaan of de desbetreffende situatie duurzaam is, benadrukt verweerder dat bij de beoordeling of Kosovo al dan niet als van herkomst kan worden beschouwd een grondige toetsing is gebeurd van de situatie in Kosovo aan de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet waarbij nagegaan werd of er algemeen gezien EN op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij de beoordeling of Kosovo een veilig land van herkomst is heeft de Commissaris-generaal zich gesteund op een reeks uitgebreide en recente informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

De Commissaris-generaal is, rekening houdende met de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt en met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet tot het advies kunnen komen dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat evenwel niet uitsluit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om de asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Een individueel onderzoek van de asielaanvraag blijft noodzakelijk maar het vermoeden geldt dat er voor de asielzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 bestaat gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land niet als veilig kan worden beschouwd. Verweerder onderstreept dat verzoekster noch tijdens haar gehoor, noch in haar verzoekschrift elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat Kosovo, in haar specifieke situatie, niet veilig zou zijn en dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster heeft, zoals reeds hoger gesteld, geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst werkelijk zou worden vervolgd of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Bijgevolg kon de Commissaris-generaal, na een inhoudelijk en individueel onderzoek van verzoeksters asielaanvraag, terecht in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst nemen.

2.2 Verzoekster werpt op dat zij een beroep instelt tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname door het CGVS, terwijl beslissingen van het CGVS aangaande asielmaterie normalerwijze het voorwerp uitmaken van een beroep in volle rechtsmacht. In casu staat voor verzoekster enkel een annulatieberoep open en wordt haar de mogelijkheid om een beroep in volle rechtsmacht in te stellen ontnomen waardoor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen zich niet kan uitspreken over het bestaan van een subjectief recht, m.n. het recht om erkend te worden als vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat een annulatieberoep geen schorsende werking heeft, in tegenstelling tot een beroep in volle rechtsmacht.

Verweerder beaamt dat overeenkomstig artikel 39/2 §1, derde lid van de Vreemdelingenwet tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst een annulatieberoep openstaat maar meent dat dit onderscheid met asielzoekers die niet afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst zowel redelijk als objectief verantwoord is. Verweerder verwijst in deze naar de wil van de wetgever die stelt:

"Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord. Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade.

Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk

onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid.

Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld." (Parl. DOG. 53 1825/003).

2.3 De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het enig middel is niet gegrond."

2.3 Verzoekster betoogt dat het KB van 26 mei 2012 onwettig is en daarom, op grond van artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing moet worden gelaten. Zij vraagt vervolgens de vernietiging van de bestreden beslissing die is gebaseerd op een onwettig KB.

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals

bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: KB

van 26 mei 2012) heeft tot doel de lijst met veilige landen vast te leggen, zoals bedoeld in het nieuwe artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Met dit besluit wordt aldus de uitvoering beoogd van het nieuwe artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de vastlegging van een lijst van veilige landen van herkomst op gezamenlijk voorstel van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van Buitenlandse Zaken.

Waar verzoekster de analyse van de commissaris-generaal omtrent de situatie in Kosovo betwist en meent dat Kosovo niet als een 'veilig land' kan worden beschouwd en kritiek uit op het feit dat Kosovo voorkomt op de lijst van veilige landen zoals bepaald in artikel 1 van het KB van 26 mei 2012, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om de wettigheid van het KB van 26 mei 2012 na te gaan. Verzoekster geeft overigens zelf aan dat zij een beroep tot nietigverklaring tegen het koninklijk besluit van 26 mei 2012 heeft ingediend bij de Raad van State, de instantie die daartoe wel bevoegd is. Het komt niet aan de Raad om na te gaan of Kosovo terecht voorkomt op de lijst met veilige landen van herkomst.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster haar persoonlijk belang bij deze kritiek niet aantoont, nu haar kritiek vooral steunt op het onstabiele politieke klimaat in het Noorden van Kosovo terwijl uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij afkomstig is uit het Noorden van Kosovo.

Verzoekster merkt op dat Kosovo geen lid is van de Verenigde Naties, van de Raad van Europa of enig multilateraal verdrag zoals het EVRM. Dit stemt overeen met het advies van de commissaris-generaal over Kosovo en is bijgevoegd in het administratief dossier. Evenwel merkt de Raad op dat verzoekster het advies slechts selectief en partieel heeft gelezen nu in het advies eveneens sprake is van de Kosovaarse grondwet die voorziet in de bescherming van de mensenrechten overeenkomstig internationale en Europese standaarden. Zo wordt in het advies de nadruk gelegd op het feit dat volgens artikel 22 van de Kosovaarse grondwet de internationale verdragen, zoals het EVRM, het BUPO-verdrag en het Antifolterverdrag, rechtstreeks gelden voor Kosovo. Het non-refoulementbeginsel is opgenomen in artikel 7 van de Kosovaarse asielwet en wordt nageleefd. Daarnaast blijkt uit het advies dat het toezicht op de naleving van mensenrechten in Kosovo plaats vindt door internationale en lokale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties. Er zijn tevens diverse andere internationale organisaties aanwezig in Kosovo, waaronder het bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, de Europese Commissie en de Raad van Europa. Ook de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa speelt een belangrijke rol op het gebied van mensenrechten en goed bestuur. Rekening houdende met het geheel van de elementen in het advies van de commissaris-generaal toont verzoekster niet aan dat Kosovo ten onrechte is opgenomen in de lijst van 'veilige landen' nu verzoekster het advies slechts op selectieve wijze citeert.

Verzoekster die vervolgens haar betoog beperkt tot de loutere bewering dat de duurzaamheid van de situatie niet is onderzocht, toont niet aan dat de beoordeling van Kosovo als veilig land kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig is geschied. Bovendien sluit deze analyse van Kosovo als veilig land niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn, zoals in artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt bevestigd. Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 26 mei 2012 volgt dat een individueel onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er voor de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. *"Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."* (Parl. St., 2011-2012, DOC 53 1825/003, 7).

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, na onderzoek van haar asielrelaas, vast dat haar problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. Met andere woorden stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeksters asielmotieven volkomen vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, wat verzoekster niet betwist.

Verzoekster laat een vrees gelden ten opzichte van Kosovo, een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het *"op basis van de rechtstoestand, de*

toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” De enige reden waarom de asielaanvraag van een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst wel in overweging zou kunnen worden genomen, is wanneer uit zijn verklaringen wel zou blijken dat “wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Tevens wordt erop gewezen dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, voor wat betreft Kosovo, de commissaris-generaal het volgende besluit: “Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”

Over verzoeksters asielmotieven wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p. 3). U haalde uitsluitend medische redenen aan als reden om in België asiel te vragen. Zo verklaarde u dat uw dochter sinds enkele jaren een mentale aandoening heeft (CGVS, p. 3). U staaft deze aandoening met medische attesten uit Kosovo. U besloot naar België te komen in de hoop een betere behandeling te krijgen en omdat u de kosten voor de verzorging te zwaar vond. In Kosovo kreeg u slechts eenmalig een financiële tussenkomst van de gemeente. De nieuwe aanvraag, ingediend door uw echtgenoot, werd nog niet goedgekeurd (CGVS, p. 4). Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het feit dat u onvoldoende financiële middelen heeft om bepaalde medische ingrepen te bekostigen is echter een probleem van louter socio-economische aard welke evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw dochter tonen enkel uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw dochter aan. Deze staan niet ter discussie .”

Verzoekster betwist dit motief niet. In de nota met opmerkingen stelt verweerder terecht dat het feit of Kosovo wel, dan niet een veilig land van herkomst is, op geen enkele wijze vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat haar problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat er evenmin zwaarwegende redenen worden aangetoond om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad kan aldus niet ingaan op haar vraag om, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, het koninklijk besluit van 26 mei 2012 buiten toepassing te laten.

Verzoekster meent vervolgens dat haar ten onrechte niet de mogelijkheid wordt geboden om een beroep in volle rechtsmacht in te stellen. De annulatierechter spreekt zich niet uit over het bestaan van een subjectief recht en zij kan evenmin 'nieuwe elementen' voorleggen. Bovendien heeft het annulatieberoep geen schorsende werking.

Inzake het ontbreken van een beroep in volle rechtsmacht.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) en meent dat de Raad zich met "volle rechtsmacht" dient uit te spreken, wordt opgemerkt dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 27 van de Procedurerichtlijn beoogt. Voormeld artikel 27 voorziet in de invoering van een lijst van veilige landen van herkomst, met strikt omliggende criteria voor de beoordeling van welke landen een veilig land van herkomst kunnen zijn. Uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden. *In casu* is dit onderzoek gebeurd en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn advies gegeven. Verzoekster kan aldus niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, waarover voorafgaand dit onderzoek heeft plaatsgevonden, vergelijken met asielzoekers afkomstig uit landen waarover geen voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden.

In de mate verzoeksters betoog neerkomt op de stelling dat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan zij niet worden gevolgd.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323*).

Vervolgens wordt benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS 2 juli 2008*) het volgende heeft gesteld :

"Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt." (arrest 81/2008, overweging B.16.2 en B.16.3).

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeksters betoog een theoretisch betoog is aangezien zij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist en niet aangeeft welke nieuwe elementen zij *ex nunc* zou

willen laten onderzoeken. De ganse zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het aangehaalde advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp.

Inzake het ontbreken van de schorsende werking van het beroep

Vooreerst wordt opgemerkt dat beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, die uitgaan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verwijderingsmaatregel bevatten. De commissaris-generaal is niet bevoegd voor het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.

De omstandigheid dat tegen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst enkel een annulatieberoep kan worden ingesteld, heeft gevolgen in verband met de uitvoering van mogelijke verwijderingsmaatregelen. In zijn arrest van 27 mei 2008 nr. 81/2008 heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst de wetgever verplicht om op algemene wijze een beroep met schorsende werking in te stellen. Het Grondwettelijk Hof stelt in punt B.36.3 van dit arrest onder meer:

“Geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst verplicht de wetgever om, op algemene wijze, een beroep met schorsende werking in te stellen. Zo verplicht artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens de wetgever niet een schorsende werking toe te kennen aan een beroep dat tegen een administratieve beslissing wordt uitgeoefend, behalve indien een dergelijke schorsende werking noodzakelijk is om “de uitvoering [te] verhinderen van maatregelen die strijdig zijn met het [Europees] Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 79; EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin [Gaberamadhien] t. Frankrijk, § 58).”

In de mate verzoekster doelt op een latere eventuele verwijderingsmaatregel die zou volgen op huidige bestreden beslissing kan in dit verband worden opgemerkt dat zij tegen een latere eventuele verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is van rechtswege schorsend, zodat aan de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel is voldaan.

Deze van rechtswege schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, werd uiteengezet in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2011 met nrs. 56 201, 56 202, 56 203, 56 207 en 56 208. Daarin wordt het volgende overwogen:

“2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrag dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.”

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het ontbreken van een schorsende werking van het beroep wordt opgevangen door de mogelijkheid van het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoekster toont aldus niet aan dat het ‘annulatieberoep’ bij de Raad haar geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van een gedwongen verwijdering van het grondgebied of terugdrijving.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN